

Sygn. akt VI Gz 60/15

POSTANOWIENIE

Dnia 3 marca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Andrzej Borucki (spr.)

Sędziowie: SO Barbara Frankowska

SO Anna Harmata

Protokolant: st. sekr. sądowy Joanna Mikulska

po rozpoznaniu w dniu 3 marca 2015 r. w Rzeszowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa: (...) Spółki z o.o. w Ś.

przeciwko: (...)

(...) w M.

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda na postanowienie Sądu Rejonowego w Rzeszowie V Wydziału Gospodarczego z dnia 6 listopada 2014 r., sygn. akt V GC 4193/14

postanawia:

uchylić zaskarżone postanowienie i przekazać sprawę Sądowi Rejonowemu w Rzeszowie V Wydziałowi Gospodarczemu do dalszego prowadzenia, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zażaleniowego.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy w Rzeszowie stwierdził swą niewłaściwość i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu dla Miasta Stołecznego Warszawy w W. IX Wydziałowi Gospodarczemu.

Uzasadniając orzeczenie Sąd stwierdził, że powód dochodził w sprawie roszczenia wynikającego z umowy ubezpieczenia obowiązkowego kierowców CO. Przedmiotową wierzytelność nabył w drodze przelewu od poszkodowanego. W dalszej części wskazał na treść art. 20 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych stwierdzając, uznając iż oznacza to, że w sprawach z powództwa wynikającego z umowy ubezpieczenia obowiązkowego, o właściwości miejscowej decyduje miejsce zamieszkania, albo siedziby poszkodowanego lub uprawnionego z umowy ubezpieczenia. Zawarcie umowy przelewu wierzytelności nie prowadzi jednak do zmiany sytuacji prawnej cesjonariusza, przelew wierzytelności na rzecz powoda nie jest bowiem podstawą dochodzonego roszczenia. Zmienia się jedynie osoba wierzyciela nie ulega zaś zmianie charakter roszczenia o zapłatę wobec dłużnika. Sąd zauważył, iż stron sporu nie łączy żaden stosunek umowny, a powód jako nabywca wierzytelności poszkodowanego w zdarzeniu ubezpieczeniowym jest jedynie beneficjentem świadczenia wynikającego

z umowy łączącej sprawcę szkody (ubezpieczającego) z ubezpieczycielem. Mając na uwadze powyższe, Sąd Rejonowy uznał za zasadny zarzut niewłaściwości podniesiony w sprzeciwie od nakazu zapłaty przez pozwanego i przekazał sprawę na podstawie art. 200 § 1 kpc Sądowi Rejonowemu dla Miasta Stołecznego Warszawy w W..

Zażalenie na powyższe postanowienie wniósł powód zarzucając Sądowi Rejonowemu naruszenie art. 20 w/w ustawy poprzez stwierdzenie swojej niewłaściwości i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu dla Miasta Stołecznego Warszawy w W. pomimo, że zgodnie z tym przepisem powództwo o roszczenie wynikające z umów ubezpieczeń obowiązkowych lub obejmujące roszczenia z tytułu tych ubezpieczeń można wytoczyć przed sądem właściwym dla miejsca zamieszkania lub siedziby poszkodowanego.

Wskazując na powyższą podstawę zaskarżenia powód wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości.

W uzasadnieniu zażalenia na poparcie swojego stanowiska powołał poglądy wyrażone przez Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 21 kwietnia 2005 r., sygn. akt III CZP 17/05 i z dnia 16 listopada 2012 r., sygn. akt III CZP 69/12.

Sąd Okręgowy rozpoznając przedmiotowe zażalenie uznał je za zasadne.

Powód uzasadniając pozew powołał się m.in. na zawartą z poszkodowanym umowę cesji wierzytelności zawartą w dniu 9 czerwca 2014 r., na podstawie której przeniesiona została na niego wierzytelność dotycząca zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego wraz ze wszystkimi prawami z nią związanymi od Towarzystwa (...), w którym ubezpieczony był poszkodowany (okoliczność niesporna). (...) w wyniku zdarzenia drogowego był K. C. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) dr K. C. z siedzibą w R.. Biorąc zatem pod uwagę miejsce prowadzonej działalności przez poszkodowanego, zgodnie z dyspozycją art. 20 powołanej wyżej ustawy, sądem właściwym do rozpoznania sprawy o odszkodowanie przysługujące mu od ubezpieczyciela był Sąd Rejonowy w Rzeszowie. Z jednolitego i ugruntowanego orzecznictwa Sądu Najwyższego (vide: orzeczenia powołane przez skarżącego w zażaleniu) wynika, iż możliwe jest skorzystanie z właściwości przemiennej również przez nabywcę wierzytelności, albowiem zawarcie umowy przelewu wierzytelności nie prowadzi do zmiany, szeroko rozumianej, sytuacji prawnej cesjonariusza. Roszczenie które przysługiwało uprzednio poszkodowanemu cedentowi przeciwko ubezpieczycielowi nie zmienia swego charakteru w następstwie dokonanej przez poszkodowanego cesji na rzecz osoby trzeciej – cesjonariusza. Podstawą dochodzenia przeciwko pozwanemu roszczenia nie jest bowiem umowny przelew wierzytelności na rzecz powoda, gdyż z chwilą wykonania tej cesji nastąpił tylko skutek w postaci nabycia przez nabywcę przysługującej wcześniej cedentowi wierzytelności wobec jego dłużnika. Zmieniła się jedynie zatem osoba wierzyciela, natomiast nie uległ zmianie charakter roszczenia o zapłatę wobec dłużnika.

Sąd Okręgowy rozpoznający niniejsze zażalenie pogląd ten w pełni podziela.

Reasumując, zaskarżone postanowienie na podstawie art. 386 § 1 kpc w związku z art. 397 § 2 kpc uchylono i przekazano sprawę Sądowi Rejonowemu do dalszego prowadzenia, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zażaleniowego (art. 108 § 2 kpc).